

Bagdi Károly (1952–2023)

1952. október 20-án született Tiszavasváriban. Az általános iskolát elvégezve, felvételt nyert a szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Technikumba. Az akkori kor utolsó technikus évfolyam diákjaként, még a

tényleges iskolai tanulmányok megkezdése előtt, valós erdészeti közegben, egy évig ún. előgyakorlatot kellett teljesíteni. Ez idő alatt ismerkedett az erdő élővilágával, a talajszinttől a fakoronák tetejéig, madarakkal, „csúszó-mászókkal”, négy lábúakkal. Rendszeresen fizikai munkát is végzett (csemetekiemeles, ültetés, kapálás, ápolás stb.). Az „erdész-gyám”, a szakmai fogások mellett megtanította a „tanoncot” a munkanapló kitöltésére, a kitermelt fa felkőbözésére, illetve minden olyan egyéb tevékenységre, ami az adott kerületben, csemetekertben, adott időben elvégzésre került.

Az 1968–1972 közötti iskolai éveiben, sportolva is öregbítette az iskola jó hírét. Kézilabdázott, gerelyt hajított, súlyt lökött, de emellett az iskola dalárdájában is énekelt. Egy időben kollégiumi titkár is volt. A nyári szünetek szakmai gyakorlatai mellett, az építőtáborokban is végzett munkát, itthon és külföldön (NDK) egyaránt. 1972-ben a sikeres szakmai képesítő vizsga (érettségi) után kapott technikus oklevelet.

Ezt követően a FEFAG Fehérgyarmati Erdészetenél állt munkába. Először gyakor-nokként, majd a szokásos egy év letelte után kerületvezető erdészként dolgozott, a túrúrcsei, birhói, később a jánki erdészkerületben, miközben teljesítette a kötelező két-éves sorkatonai szolgálatot.

1978-ban végezte el az erdészeti növényvédő technikus kurzust Sopronban. Ezután az erdészet növényvédelmi feladatainak jó része rá hárult, így az akkoriban újdonságnak számító, erdősítések vegyszeres gyomirtásának bevezetése, levelezéylése.

Államerdészeti szolgálatát követően termelőszövetkezetnél, illetve magánerdészeti egységeknél dolgozott. Minden munkakörében az ország legkeletibb csücskében kellett az erdő- és földtulajdonosokkal összekötni az erdész szakmát. Az új erdő- és természetvédelmi-, illetve más jogszabályok közegében kellett elfogadtatni, alkalmazni a szakmai előírásokat, még akkor is, ha az a tulajdonosnak, földhasználónak, erdőbirtokosnak nem is mindig tetszett, legyen szó a fafajmegválasztásról, vagy a nevelővágások során kitermelhető csökkentett fatömeg megállapításáról.

A rendszerváltás utáni erdőtelepítési „boomok” idején a tervezéstől a kivitelezésig, a csemetebeszerzéstől az ápolásig, a hatósági kapcsolattartástól a telepítés befejezéséig hatalmas munka hárult rá, amit fizikumából és szakmai hozzáértéséből, elhivatottságából fakadóan becsülettel elvégzett. Több ezer hektár akác-, nyár-, tölgyerdő született így, növelve a térség,

egyben az ország erdősültségét, természeti értékét.

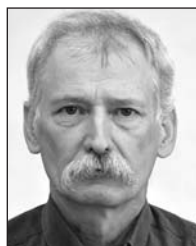
Az OEE Erdővédelmi Szakosztályának 1978-tól oszlopos tagja volt. Rendszeresen, örömmel vett részt az egyesületi életben, szakmai előadásokon, szakmai tanulmányutakon, de helyismeretével, szakmai tapasztalataival, gyakorlatias meglátásaival szívesen és hatékonyan segítette a térségben folyó tudományos kutatásokat is. Szakmai rendezvények szervezésében is tevékenyen részt vett. Közkedvelt, vidám személyiség volt, a társaság „motorja”.

2015-ben vonult nyugdíjba. A szakmától ezután sem szakadt el, de egészsége megromlása miatt már nem tudott ugyanazzal a lendülettel részt venni a társaságban, mint ahogy korábban megszoktuk tőle. A 2022-es 50. éves érettségi találkozón még boldogan vett részt, nagyon örült a régi kedves barátokkal való találkozásnak.

2023. január 7-én a kora esti órákban távozott el végleg párja mellől. Január 18-án, szülőhelyén – a gyászoló család (párja, két fia, menyé, unokája és húga) fájdalmát enyhítendő – nagy számban megjelent barátok, osztálytársak, kollégák körében vettünk tőle végső búcsút. A református búcsúztatáson szolgáló lelkipásztor beszédében emlékezetesen szötte bele azt, hogy egyesületünk jelmondata a „*Szakértelem-Erkölcs-Összetartozás*” hogyan jelent meg és hogyan vált valósággá Karesz életében. „*Szép emléked vigyázza az erdő, Fák testébe téve minden jeled, Ím, hát végleg megpihenve: Legyen béke és Isten Veled!*” A.B.F.R.A.*, búcsúunk, Isten áldjon Karesz! (*A Boldog Feltámadás Reménye Alatt – gyakori sírfelirat református temetőkben.)

Tóth János

Csendes József (1961–2022)

A bükkzsérci temetőben 2022. október 22-én, a rokonok és ismerősök mellett erdészek, lovasok és néptáncosok gyűlünk össze, hogy végső búcsút vegyünk Csendes Józseftől, Csenditől.

Csendes József 1985-ben végzett Sopronban az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán okleveles erdőmérnökként.

1992 végéig a Mátra-Nyugatbükki EFAG Erdőkővesdi Erdészetenél dolgozott, mint erdőművelési műszaki vezető. Ezt követően 1995-ig az Egri Erdőfelügyelőség Balasgyarmati Osztályán volt erdőfelügyelő.

1995 és 2001 között egy magántulajdonú vállalkozás alkalmazásában állt, de 2001-ben újra visszatért eredeti szakmájához: az Állami Erdészeti Szolgálat Egri Igazgatóságánál helyezkedett el erdőfelügyelői munkakörbe, majd igazgatóhelyettesi beosztásban irányította kollégái munkáját. Az erdészeti hatóság többszöri átszervezése után a Heves Megyei Kormányhivatal erdészeti osztályát vezette haláláig.

Munkáját megalkuvás nélkül, következetesen végezte, mindig a ránk bízott erdők védelmét tartva szem előtt. Olyan vezető volt, aki nem parancsokkal, utasításokkal irányította kollégái munkáját, hanem önfeláldozó példamutatással.

A hivatali munkán túl, mint az Országos Erdészeti Egyesület Egri Helyi Csoportjának tagja, négy cikluson keresztül a csoport küldötte is volt.

Az erdő és a természet mélyebb megismerésének igénye a Pro Silva Hungaria Egyesület alapító tagjai közé vezette. A folyamatos erdőborítás fenntartása mellett erdőgazdálkodást népszerűsítő, illetve annak jelenkori szakmai alapjait kidolgozó szakmai szervezetnek elnökségi tagja volt több cikluson keresztül. Saját kis erdejét is ilyen szemlélettel kezelte.

Szakmai tevékenysége mellett a lovak és a lovaglás szeretete foglalta keretbe szabadidejét. A hobbijának sem akart megfelelő szakmai felkészültség nélkül hódolni, ezért a szükséges tárgyi tudás megalapozása érdekében 2000 és 2002 között a Kaposvári Egyetemen okleveles lótenyésztő szakmérnöki diplomát szerzett. Időnként, amikor az irodába könyvekkel megpakolva érkezett, a bajusza alatt mosolyogva jegyezte meg, hogy már megint nem tudott ellenállni a könyvesboltok csábításának.

Szívesen foglalkozott kézművességgel. Időnként grafikák készítésével vagy fafaragással kapcsolódott ki a mindennapok örölmalmából.

Szülőfalujában, Bükkzsércen több lelkes amatőrrel összefogva hozzáértő oktató irányítása mellett a Kárpát-medencei néptáncok megismerését és népszerűsítését célozta meg. Ennek a helyi egyesületnek 2015 óta az elnöke volt.

Csendes József kimagasló szakmai tudással és rendíthetetlen emberi tartással rendelkező kolléga, vezető és barát volt. Nyugodj békében Csendi!

Kondor István

Reményfy László (1930–2022)

E név hallatán egy gyémántdiplomás (2019) erdőmérnök alakja tűnik föl előttem.

1972-től lett kollégám a MÉM Egri Állami Erdőrendezősegen, ahol üzemtervezőként dolgoztam, Fadgyas

Kálmán kirendeltségvezető irányítása alatt. Laci bátyám mosolygós arcú, derűs tekintetű, fürgé mozgású, igen gyakorlatias ember volt, ugyanakkor a humán értékek is közel álltak hozzá. Elég arra utalnom, hogy ha úgy adódott, verseket mondott fejből...!

Igyekezett függetleníteni magát a kötöttségektől – ahol lehetett. Így készített egyéni, „testre szabott” praktikus eszközöket. Ilyen volt a mindennapi gyakorlatban nélkülözhetetlen átlaló egyszerű, könnyű változtatának megalkotása műanyag lécekből

papírbetét-leszorítóval. Ezt az eszközt optikai elvek szerint lehetett használni: a papírra rá kellett írni az erdőrésztlet azonosítóját (helység, tag, erdőrésztlet) és a mért fafajokat (2 cm-es ugrásokkal). Pontokkal, vagy vonalakkal (strigulákkal) lehetett rögzíteni a mérést. A másik „kézies” eszköz a magasságmérő volt (Christen-elvek szerint szerkesztve). Aki kérte, annak a szokásostól (a „gyári” kivitelől) eltérő méretűt készített: hosszabb Christent, vagy más bázishoz „beskálázott” eszközt. Így ki-ki a testi adottságainak megfelelően szerkesztett magasságmérővel dolgozhatott. Figuránsok ugyanis már régen nem kísérték az üzemtervezőket, így a famagasságot egyedül kellett megállapítani: jelölve a fán a mérési bázist.

Az 1980-as években rendszeresen megtartott országos fatömegmérő versenyen is indult, ha rá esett a választás, hogy csapat-tag legyen. Az egyik, Debrecebben megtartott eseményen Laci bátyánk versenyen kívül, egyedül „ment végig” a pályán, és egyéni eszközeit alkalmazva hibátlan eredményt ért el!

Meg kell még említenem segítőkészségét is. Azonnal kész volt latba vetni lehetőségeit, jó megoldásait, speciális szerszámain, akármi kellett, bizalommal fordulhattunk hozzá.

Amikor munka mellett két évig szakmérnöki tanulmányokat folytattam Sopronban, csoportvezetőként úgy segített, hogy a többször erdők leírását bízta rám – így jobban tudtam haladni és a tanulásra is jutott időm.

Volt úgy, hogy többen együtt laktunk a terepi szálláson a nyári munka során, így közvetlenül megtapasztalhattuk munkamódszerét. Nagy volt a hőség az idény közepén, így reggel korán, 5-6 órakor ment ki az erdőbe, 11 óra körül lepihent, majd az erdőleírást 3 óra után folytatta. A nyári nagy melegben végzett munka várható „megpróbáltatásait” úgy is sikerült enyhítenie, hogy azokra a napokra „tartalékolt” a bükkösök, gyertyános-tölgyesek erdőleírását – ha volt válogatási lehetősége.

A térképkészítés terén is volt egyedi ötlete. Tudni való, hogy a topográfiai térképekről sok információt átvettünk (patakok vonalát, gerinceket, tájékoztatósi pontokat, stb.). Ehhez az kellett, hogy illesztőpontokat hordjunk föl az üzemi térképekre, ill. a szintvonalasokra. Laci bátyánk koordinátasorozatokat számolt ki a „mi vidékünkre”, így a két táblázat segítségével gyorsan föl lehetett szerkeszteni az illesztőpontokat.

Tisztítási munkákat is vállalt, egyedül, de üzemtervező kartársával megalakított „Móré László” brigádjukkal is.

1983-ban megszerezte a belterületi motorfűrész-használati engedélyt, így veszélyes helyeken álló fák kivágását is vállalta. Oktatófilm is készült ezekről a munkákról, az általa készített eszközök bemutatásával, unokái közreműködésével, hogy miként kell végre-

hajtani olyan fák eltávolítását, melyek szűk, beépített helyeken vannak.

Durva szót, trágár beszédet soha nem lehetett hallani tőle. Annál inkább népdalok dúdolását és kis zsebrádiójából az előre tudott időben gyönyörű népzenei fölvételeket. Néha-néha kissé szarkasztikus megjegyzéseivel meg-megcsipkedett bennünket, de bizony megállapításai többnyire találóak voltak.

Igen kritikus volt a különféle újságokban megjelent, általa csak „számárságoknak” nevezett cikkekkal, megállapításokkal kapcsolatban – ideértve a helyesírási hibákat, magyartalan fogalmazásokat is. Véleményét meg is írta – alkalomadtán az Erdészeti Lapoknak is.

Nagyon sokat tett azért, hogy jó munkahelyi légkörben dolgozzunk. Apró kis gesztusok voltak ezek: a kiskertjében termelt cseresznyéből, somból kóstoltatott hozott a kartársainak, a gyerekeiknek csúszlinak való fát, virághagymákat a hölgyeknek. Többeknek fenyőlombbal kedveskedett karácsonykor. *Ilyennek ismertük meg Laci bácsit és így is őrizzük meg emlékezetünkben.*

Havas-Horváth István

Vas István (1956–2022)

Egy nyugállományú erdész kollégánk távozott közülünk, Vas István.

1956. február 17-én született Komlón. Tanulmányai során erdész végzettséget a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolában szerzett. Baranyai elkötelezettsége a munkahelyválasztásnál is a szülőföldjére szólította.

A Sellyéhez közeli Köröscsönyepusztán, 1974. augusztus 1-én kezdte a Mecsekerdő Zrt. jogelődjénél, a Mecseki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál szakmai életútját beosztott vadászként, majd rövid idő után ugyanilyen beosztásban a Kelet-Mecsekben levő Ófalura került.

1980 januárjától beosztott erdészként munkálkodott. Szorgalma és igyekezete hamar meghozta gyümölcsét, mert ez év szeptemberétől már az Óbányai terület vezető-

jévé lépett elő, majd 1983 januárjától a Zobákpusztá-Fehérpart területvezetői teendőit látta el.

Ebben az időszakban a Kelet-Mecsek erdőterületein több szempontból is szükségessé vált az erdőgazdálkodás módszereinek átgondolása és új elemeinek bevezetése. A védett természeti területek nagy kiterjedése miatt a természetvédelmi célok teljesülése, a természetes folyamatokon alapuló erdőgazdálkodás iránti társadalmi igények, és az erdők közjóléti rendeltetésének előtérbe kerülése indította el azt az úttörő munkát, melyhez szakmai tudásával, kiváló egyéni képességeivel, hozzáállásával sokat tudott hozzáadni.

Ezek után nem csoda, hogy életében újabb előrelépés történt azzal, hogy 1987. február 26-tól a Kárászi Erdészet erdőművelési műszaki vezetőjeként tevékenykedhetett, egészen 2001 áprilisáig. Az erdőművelési ágazatot nagy hozzáértéssel, jó szervezőképességgel fogta össze, kiváltva kollégái és a tágabb szakmai környezetének elismerését.

Ezt követően a Kárászi Erdészet közjóléti főerdészeként dolgozott 2003 márciusáig, tovább színesítve sokrétű szakmai életpályáját.

2004 februárjától 2014 júliusáig ismét területvezetői megbízatást kapott a Szászvár területén, ahol kiválóan hasznosította 40 éves tömlelti pályafutásának tapasztalatait.

Erdész munkaköre mellett, 2007 márciusától hivatásos vadász teendőket is ellátott, melyre nemcsak kötelességként, hanem kedvtelésként is tekintett.

2014-ben egészségi állapota megromlott, de a szakma iránti tisztelete miatt a Mázaai rakodón vállalt további, az erdészet életében nélkülözhetetlen munkát. 2020. augusztus 17-ig, nyugállományba vonulásáig itt teljesített szolgálatot.

Közkedvelt személyiség volt, közösségteremtő alkot, a legjobb értelemben. Elkötelezett ápolója, építője mindazoknak az életre szóló emberi, baráti és kollegiális kapcsolatoknak, amelyek az erdészek közösségét a kívülállók szemében a leginkább irigylésre méltóvá teszik.

Középiszkolás osztályának meghatározó összetartójaként alig várta, hogy a rendszer találkozókra részt vehessen. Találkozót maga is szervezett – boldogan látta vendégül barátait a szűkebb hazájában. A pandémia miatt elmaradt találkozások nagy űrt hagytak lelkében.

Szakmai életútja döntően a Kelet-Mecsekhez kötötte, ahol hosszú és változatos pályája során kiemelkedő ismereteket, tapasztalatokat szerzett, melyeket mindig előzőekenyen megosztott az elődök munkája iránt érdeklődő fiatal erdész kollégáival.

Szakmai tudása és elkötelezettsége, de mindenekelőtt embersége mindörökké megmarad emlékezetünkben.

Nagy Attila

